

Præst og Menighed, og det blot af Hensyn til et Eighedsprincip, som i Realiteten dog ikke har stor Betydning.

Krieger: Jeg vil blot tillade mig det Spørgsmaal til den ærede Justitsminister, om der har været nogen særlig Grund til den Forandring, som jeg finder, at der er foretaget i Lovforslagets § 5, naar jeg sammenligner denne med § 39 i Loven af 2den Marts 1861. Denne § 39, som er overskrevet: „Om almindeligt Opbud“, lyder saaledes: „Hvorvel Forpligtelsen til at tjene i Hæren og ved Søværnet i Reglen ophører med 38 Aars Alderen, vil dog Enhver, endog efterat han har opnaaet denne Alder, være pligtig til, naar Fædrelandet udsættes for fjendtligt Overfald, da, paa Opfordring af Kongen eller af dem, som af Kongen dertil ere bemyndigede, at gribe til Vaaben eller udføre den Tjeneste, hvortil han maatte blive ansat, for, saavidt han formaaer at medvirke til at afværge et saadant Overfald“. Begyndelsen af § 5 i det foreliggende Lovforslag er nu allerede affattet noget anderledes, idet Forpligtelsen her er omtalt som paahvilende Enhver „uden Hensyn til, om han endnu ikke har paabegyndt Aftjeningen af sin Værnepligt.“ Dette skal jeg imidlertid ikke indlade mig videre paa, skjøndt det synes noget besynderligt at stille en saadan Opfordring som den, hvorom der er Tale i § 5, til Mennesker, der efter Paragraphens Ordlyd altsaa endnu kunne være Børn; det turde i alt Fald ikke være nogen Forbedring af den hidtil gjældende Paragraphs Redaction, men det skal jeg, som sagt, ikke tale om. Derimod vil jeg henlede Opmærksomheden paa Slutningen af Lovforslagets § 5, hvor det hedder: „at gribe til Vaaben eller udføre den Tjeneste, hvortil han maatte blive ansat“, uden at der ansøres nogen som helst nærmere Bestemmelse, der, saaledes som i den nugældende Forordning, bringer dette i Forbindelse med Formaalet: at afværge fjendtligt Overfald. Man kan dog, naar man først bliver opmærksom paa en saadan Afvigelse fra Rildens, ikke Andet end spørge, om der er nogen Grund til denne Afvigelse. Jeg troer ikke, at det har været paatænkt at gjøre nogen Forandring fra det Tidligere, men jeg ser da heller ikke nogen

tilstrækkelig Anledning til, at man har foretaget den omtalte Forandring i den nævnte Paragraphs utvilsomme Rilde. — Om det Spørgsmaal, som har været meest forhandlet her, skal jeg, efter hvad der allerede er blevet sagt derom, ikke udtale mig videre. — Om et andet Spørgsmaal, som har været noget mindre omtalt, nemlig Spørgsmaalet om Udeladelsen af Slutningen af § 4, skal jeg sige, at de af Regeringens Medlemmer ansøgte Grunde for det af Justitsministeren stillede Forslag om en saadan Udeladelse forekommer mig at være af den Bestaffenhed, at der er Opfordring for os til at følge den ærede Justitsminister paa dette Punkt.

Justitsministeren: Forsaavidt den ærede Taler syntes at finde, at det var besynderligt, at man havde stillet den Bestemmelse, som Lovforslagets § 5 indeholder, paa det Sted, hvor den staaer, saa vil det ærede Medlem ved nærmere Overveielse vistnok indrømme, at det har været meget rigtigt at sætte denne Bestemmelse i Forbindelse med de almindelige Bestemmelser om, hvem der overhovedet skal være værnepligtig. Jeg finder det ganske naturligt, at den almindelige Borgerspligt, som egentlig kun er det, som Paragraphen omhandler, fører det med sig, at i Tilfælde af Krig og fjendtligt Overfald Enhver skal gjøre, hvad han kan, for at afværge det Overfald, som Fædrelandet saaledes er underkastet. Naar det ærede Medlem dernæst spurgte, om der havde været særegne Grunde til at foretage den Forandring, der ved § 5 er foretaget i § 39 i den nugældende Værnepligtslov — en Forandring, der iøvrigt indskrænker sig til, at der er udeladt en Tilføjning, som findes i denne sidste Paragraph —, saa maa jeg dertil sige, at der aldeles ingen anden Grund har været dertil, end at man har fundet det overflødigt at beholde denne Tilføjning, da det maatte forstaae sig af sig selv, hvilken Tjeneste det var, som enhver Mand skulde gjøre under almindeligt Opbud; det er ikke tilfjet derved at gjøre nogen som helst Forandring i de Bestemmelser i saa Henseende, som nu findes i Loven af 2den Marts 1861.